

บันทึกท้ายพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติวิชาชีพเภสัชกรรม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๘

ความเป็นมา

โดยที่ปัจจุบันพระราชบัญญัติวิชาชีพเภสัชกรรม พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๔ ได้กำหนดบทนิยามคำว่า “วิชาชีพเภสัชกรรม” ซึ่งยังไม่สอดคล้องกับภารกิจที่เภสัชกรปฏิบัติ และเพื่อให้ประชาชนได้รับบริการที่ได้มาตรฐานและมีประสิทธิภาพ สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “วิชาชีพเภสัชกรรม” และปัจจุบันพระราชบัญญัติวิชาชีพเภสัชกรรม พ.ศ. ๒๕๓๗ ยังไม่ได้มีการกำหนดเรื่องอายุของใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเภสัชกรรม ดังนั้นเพื่อให้เป็นเครื่องมือที่จะให้สภาเภสัชกรรมมั่นใจว่าผู้ประกอบวิชาชีพมีความรู้และความสามารถที่เหมาะสมในการให้บริการด้านวิชาชีพแก่ประชาชนและเป็นประเด็นสำคัญที่สร้างความเข้มแข็งของระบบการศึกษาต่อเนื่องของวิชาชีพเภสัชกรรม ซึ่งเป็นคุณสมบัติพื้นฐานและประกันคุณภาพของผู้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรม ที่จะสามารถเคลื่อนย้ายเข้าไปประกอบวิชาชีพในประเทศประชาคมอาเซียน (AEC) อีกทั้งยังเป็นกลไกสำคัญที่จะทำให้สภาเภสัชกรรมปรับปรุงข้อมูลสมาชิกให้เป็นปัจจุบัน สมควรให้มีการเพิ่มเติมการกำหนดอายุของใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเภสัชกรรม รวมทั้งแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติอื่นที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าว

พระราชบัญญัติวิชาชีพเภสัชกรรม พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้ประกาศใช้เป็นฉบับแรก ต่อมาได้มีการแก้ไขกฎหมายฉบับนี้ขึ้นอีกจำนวน ๑ ครั้ง คือ พระราชบัญญัติวิชาชีพเภสัชกรรม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๘ โดยพระราชบัญญัติวิชาชีพเภสัชกรรม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๘ เป็นกฎหมายที่ได้ประกาศใช้เป็นฉบับล่าสุดและบังคับใช้จนปัจจุบัน ทั้งนี้สาระสำคัญของพระราชบัญญัติวิชาชีพเภสัชกรรม ทั้ง ๒ ฉบับ มีสาระสำคัญ ดังนี้

๑. พระราชบัญญัติวิชาชีพเภสัชกรรม พ.ศ. ๒๕๓๗

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๑ ตอนที่ ๒๘ ก วันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๓๗ หน้า ๒๒

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๓๗ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่การประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันสาขาเภสัชกรรมอยู่ในความควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะ ซึ่งมีคณะกรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลปะทำหน้าที่ควบคุมการประกอบโรคศิลปะสาขาต่าง ๆ ทั้งแผนปัจจุบัน และแผนโบราณ ในปัจจุบันวิชาการและเทคโนโลยีทางด้านเภสัชศาสตร์ในประเทศไทยได้เจริญก้าวหน้าขึ้นเป็นอันมาก ประกอบกับจำนวนผู้ประกอบโรคศิลปะสาขาเภสัชกรรมมีจำนวนมากขึ้น สมควรแยกการควบคุมการประกอบวิชาชีพเภสัชกรรม ออกจากอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลปะ โดยจัดตั้งสภาเภสัชกรรมขึ้นทำหน้าที่ส่งเสริมและควบคุมมาตรฐานการประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมได้โดยอิสระ เหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติวิชาชีพเภสัชกรรม พ.ศ. ๒๕๓๗ แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๗ หมวด และบทเฉพาะกาล มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๕๘ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. กำหนดความหมายของคำว่า “วิชาชีพเภสัชกรรม” ให้หมายความว่า วิชาชีพที่เกี่ยวกับการกระทำในการเตรียมยา การผลิตยา การประดิษฐ์ยา การเลือกสรรยา การวิเคราะห์ยา การควบคุมและการประกันคุณภาพยา การปรุงและจ่ายยาตามใบสั่งยาของผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม หรือผู้ประกอบวิชาชีพทันตกรรม หรือผู้ประกอบการบำบัดโรคสัตว์ รวมทั้งการดำเนินการปรุงยาและการขายยาตามกฎหมายว่าด้วยยาและความหมายของคำว่า “ผู้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรม” หมายความว่า บุคคลซึ่งได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมจากสภาเภสัชกรรม (มาตรา ๔)

๒. องค์กรที่รับผิดชอบ ได้แก่ สภาเภสัชกรรม โดยมีฐานะเป็นนิติบุคคล มีวัตถุประสงค์ เช่น ส่งเสริมการศึกษา การวิจัยและการประกอบวิชาชีพเภสัชกรรม ควบคุมความประพฤติของผู้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมให้ถูกต้องตามจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพเภสัชกรรม ช่วยเหลือ แนะนำ เผยแพร่และให้การศึกษาแก่ประชาชนและองค์กรอื่นในเรื่องที่เกี่ยวกับการเภสัชกรรมและการสาธารณสุข เป็นต้น นอกจากนี้สภาเภสัชกรรมยังมีอำนาจหน้าที่ต่าง ๆ เช่น รับขึ้นทะเบียนและออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขอเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรม รับรองปริญญา ประกาศนียบัตรในวิชาเภสัชศาสตร์ หรือวุฒิบัตรในวิชาชีพเภสัชกรรมของสถาบันต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ในการสมัครเป็นสมาชิกสภาเภสัชกรรม (มาตรา ๗ ประกอบกับมาตรา ๘ และมาตรา ๙) โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขดำรงตำแหน่งประธานายกพิเศษแห่งสภาเภสัชกรรม (มาตรา ๑๑)

๓. สมาชิกสภาเภสัชกรรม กำหนดให้ผู้สมัครเป็นสมาชิกสภาเภสัชกรรมต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ (มาตรา ๑๒)

(๑) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์

(๒) มีความรู้ในวิชาชีพเภสัชกรรมโดยได้รับปริญญาหรือประกาศนียบัตรในวิชาเภสัชศาสตร์จากสถาบันการศึกษาที่ทบวงมหาวิทยาลัยรับรองหรือที่สภาเภสัชกรรมรับรอง

(๓) ไม่เป็นผู้ประพฤติเสียหายซึ่งคณะกรรมการสภาเภสัชกรรมเห็นว่าจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์แห่งวิชาชีพ

(๔) ไม่เคยต้องโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดหรือคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายให้จำคุกในคดีที่คณะกรรมการสภาเภสัชกรรมเห็นว่าจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์แห่งวิชาชีพ

(๕) ไม่เป็นผู้มีจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือไม่เป็นโรคที่กำหนดไว้ในข้อบังคับสภาเภสัชกรรม

กำหนดให้สมาชิกสภาเภสัชกรรมมีสิทธิและหน้าที่ เช่น ขอขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรม ขอนั่งสนธิอนุมติหรือวุฒิบัตรแสดงความรู้ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมสาขาต่าง ๆ เลือกรับเลือก หรือรับเลือกตั้งเป็นกรรมการสภาเภสัชกรรม ผดุงไว้ซึ่งเกียรติศักดิ์แห่งวิชาชีพ และปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ เป็นต้น (มาตรา ๑๓)

๔. คณะกรรมการสภาเภสัชกรรม กำหนดให้มีคณะกรรมการสภาเภสัชกรรม มีนายกสภาเภสัชกรรมซึ่งมาจากกรรมการสภาเภสัชกรรมโดยคณะกรรมการสภาเภสัชกรรมเลือกเป็นประธาน (มาตรา ๑๗ ประกอบกับมาตรา ๒๔) และกำหนดให้คณะกรรมการสภาเภสัชกรรมประกอบด้วย (มาตรา ๑๕)

๔.๑ กรรมการโดยตำแหน่ง ได้แก่ ปลัดกระทรวงสาธารณสุข นายกเภสัชกรรมสมาคมแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ คณบดีคณะเภสัชศาสตร์ในสถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับความเห็นชอบหรือได้รับอนุญาตจากทบวงมหาวิทยาลัยให้จัดตั้งขึ้นตามที่ทบวงมหาวิทยาลัยเสนอจำนวนห้าคน

๔.๒ กรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งโดยเป็นผู้แทนจากกระทรวงสาธารณสุขสามคน จากกระทรวงกลาโหม
หนึ่งคน และจากกระทรวงมหาดไทยหนึ่งคน และ

๔.๓ กรรมการซึ่งได้รับเลือกตั้งโดยสมาชิกสภาเภสัชกรรมมีจำนวนเท่ากับจำนวนกรรมการใน (๑)
และ (๒) รวมกันในขณะเลือกตั้งแต่ละคราว

๔.๔ ให้เลขาธิการสภาเภสัชกรรมเป็นกรรมการและเลขานุการ

๔.๕ นอกจากปลัดกระทรวงสาธารณสุข กรรมการสภาเภสัชกรรมต้องมีคุณสมบัติคือ เป็นผู้ประกอบ
วิชาชีพเภสัชกรรม เป็นผู้ไม่เคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาต เป็นผู้ไม่เคยถูกศาลสั่งให้เป็น
บุคคลล้มละลาย (มาตรา ๑๙)

๔.๖ กำหนดให้คณะกรรมการสภาเภสัชกรรมมีอำนาจหน้าที่ เช่น บริหารและดำเนินกิจการสภาเภสัชกรรม
ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด แต่งตั้งคณะกรรมการจรรยาบรรณ คณะอนุกรรมการสอบสวน และคณะอนุกรรมการอื่น
เพื่อทำกิจการหรือพิจารณาเรื่องต่าง ๆ อันอยู่ในขอบเขตแห่งวัตถุประสงค์ของสภาเภสัชกรรม กำหนดงบประมาณ
ของสภาเภสัชกรรม ออกข้อบังคับสภาเภสัชกรรม เป็นต้น (มาตรา ๒๓)

๕. การควบคุมการประกอบวิชาชีพเภสัชกรรม กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดซึ่งมิได้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพ
เภสัชกรรมทำการประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมหรือแสดงด้วยวิธีใด ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตนเป็นผู้มีสิทธิประกอบ
วิชาชีพดังกล่าว โดยมีได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต เว้นแต่ในกรณี (มาตรา ๒๘ - มาตรา ๔๖)

(๑) การประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมที่กระทำต่อตนเอง

(๒) นักเรียน นักศึกษา หรือผู้รับการฝึกอบรมซึ่งทำการฝึกหัดหรือฝึกอบรมในความควบคุมของ
สถาบันการศึกษาวิชาเภสัชศาสตร์ของรัฐหรือที่ได้รับอนุญาตจากทางราชการให้จัดตั้งสถาบันทางการแพทย์
ของรัฐ หรือสถาบันการศึกษาหรือสถาบันทางการแพทย์อื่นที่คณะกรรมการสภาเภสัชกรรมรับรอง ทั้งนี้ ภายใต้
ความควบคุมของเจ้าหน้าที่ผู้ฝึกหัดหรือผู้ให้การฝึกอบรมซึ่งเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรม

(๓) บุคคลซึ่งกระทรวง ทบวง กรม กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล
สุขาภิบาล องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา หรือสภากาชาดไทย
มอบหมายให้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรม
ทั้งนี้ ตามระเบียบที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(๔) การประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมของที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญของทางราชการหรือผู้สอนใน
สถาบันการศึกษาของรัฐ ซึ่งมีใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมของต่างประเทศ ทั้งนี้ โดยอนุมัติของ
คณะกรรมการสภาเภสัชกรรม

นอกจากนี้ยังห้ามมิให้ผู้ใดใช้คำหรือข้อความที่แสดงให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตนเป็นผู้มีความรู้ความชำนาญใน
การประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมสาขาต่างๆ รวมถึงการใช้ จ้าง วาน หรือยินยอมให้ผู้อื่นกระทำดังกล่าวให้แก่ตน
เว้นแต่ผู้ได้รับหนังสืออนุมัติหรือวุฒิบัตรว่าเป็นผู้มีความรู้ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมสาขานั้น ๆ
จากสภาเภสัชกรรมหรือที่สภาเภสัชกรรมรับรองหรือผู้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมผู้มีคุณสมบัติตามที่กำหนด
ในข้อบังคับสภาเภสัชกรรม

กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมต้องรักษาจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพเภสัชกรรมตามที่กำหนดไว้
ในข้อบังคับสภาเภสัชกรรม

กรณีบุคคลซึ่งได้รับความเสียหายเพราะการประพฤติผิดจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพเภสัชกรรมของ
ผู้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรม มีสิทธิกล่าวหาผู้ก่อให้เกิดความเสียหายนั้น โดยทำเรื่องยื่นต่อสภาเภสัชกรรม
และกรณีผู้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมประพฤติผิดจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพเภสัชกรรม กรรมการสภาเภสัชกรรม
หรือบุคคลอื่นมีสิทธิกล่าวโทษผู้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมว่าประพฤติผิดจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพเภสัชกรรมได้

โดยแจ้งเรื่องต่อสภาเภสัชกรรมเช่นเดียวกัน สิทธิการกล่าวหาหรือสิทธิการกล่าวโทษดังกล่าวสิ้นสุดลงเมื่อพ้นหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้ได้รับความเสียหายหรือผู้กล่าวโทษรู้เรื่องการประพาศติผิดจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพเภสัชกรรมดังกล่าว และรู้ตัวผู้ประพาศติผิด ทั้งนี้ ไม่เกินสามปีนับแต่วันที่มีการประพาศติผิดจรรยาบรรณนั้น

๖. พนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจเข้าไปในสถานที่ของผู้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรม หรือผู้ที่มีเหตุผลสมควรเชื่อว่าเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมในระหว่างเวลาที่ทำการอยู่หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าทำการอยู่เพื่อตรวจใบอนุญาต ค้นหรือยึดเอกสารหลักฐานหรือสิ่งของที่อาจใช้เป็นหลักฐานในการดำเนินคดีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้บุคคลที่เกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร และพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัว รวมถึงกำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญาด้วย

๗. บทกำหนดโทษ พระราชบัญญัติวิชาชีพเภสัชกรรม พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้กำหนดโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนข้อห้ามต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ เช่น ผู้ใดซึ่งมิได้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมทำการประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมหรือแสดงด้วยวิธีใด ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตนเป็นผู้มีสิทธิประกอบวิชาชีพดังกล่าวโดยมิได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต รวมถึงผู้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมซึ่งอยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือซึ่งถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมหรือแสดงด้วยวิธีใด ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตนเป็นผู้มีสิทธิประกอบวิชาชีพเภสัชกรรม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ เป็นต้น (มาตรา ๕๐ - มาตรา ๕๓)

๒. พระราชบัญญัติวิชาชีพเภสัชกรรม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๘

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๒ ตอนที่ ๒๑ ก วันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ หน้า ๖๘

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๘ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ปัจจุบันบทนิยามคำว่า “วิชาชีพเภสัชกรรม” ยังไม่สอดคล้องกับภารกิจที่เภสัชกรปฏิบัติ และเพื่อให้ประชาชนได้รับบริการที่ได้มาตรฐานและมีประสิทธิภาพ สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “วิชาชีพเภสัชกรรม” และกำหนดอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาต รวมทั้งแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติอื่นที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติวิชาชีพเภสัชกรรม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๘ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๘ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. แก้ไขเพิ่มเติมนิยามคำว่า “วิชาชีพเภสัชกรรม” โดยกำหนดให้มีความหมายครอบคลุมถึงการปรุงและจ่ายยาตามใบสั่งยาของผู้ประกอบวิชาชีพด้านการแพทย์และสาธารณสุขอื่น เพื่อรองรับกรณีที่ถูกหมายว่าด้วยวิชาชีพนั้น ๆ กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพมีอำนาจในการออกใบสั่งยาและเพิ่มเติมให้ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทและกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ เพื่อให้สอดคล้องกับการกำหนดหน้าที่ของเภสัชกรตามกฎหมายดังกล่าว รวมทั้งเพิ่มเติมให้ครอบคลุมภารกิจที่รับผิดชอบในปัจจุบันเกี่ยวกับการร่วมกับผู้ประกอบวิชาชีพด้านการแพทย์และสาธารณสุขในการค้นหา ป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการใช้ยา (มาตรา ๓)

๒. แก้ไขเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสภาเภสัชกรรม โดยกำหนดให้มีอำนาจในการออกข้อบังคับเกี่ยวกับการต่ออายุใบอนุญาต และการออกใบแทนใบอนุญาต เพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมเรื่องการต่ออายุใบอนุญาตตามร่างพระราชบัญญัตินี้ และสอดคล้องกับอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติที่กำหนดค่าใบแทน (มาตรา ๔)

๓. แก้ไขเพิ่มเติมให้มีการต่ออายุใบอนุญาต โดยกำหนดให้ใบอนุญาตมีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต เพื่อให้ประชาชนได้รับบริการที่ได้มาตรฐานและมีประสิทธิภาพเนื่องจากการต่ออายุใบอนุญาตเป็นวิธีการที่ทำให้ผู้ประกอบการวิชาชีพเภสัชกรรมได้มีการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง (มาตรา ๕)

๔. เพิ่มอัตราค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาต เพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมเรื่องการต่ออายุใบอนุญาตตามร่างพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๖)

นางธิดารัตน์ อุ่นจันทร์ / จัดทำ